

24.s.e.trinitatis

4 Giv mig, Gud, en salmetunge

218 Krist stod op af døde.

560 Det livets ord, jeg bygger på

...

580 Jesus dødens overvinder

7 herre Gud! Dit dyre navn og ære

Opvækkelsen af synagogeforstanderens datter og helbredelsen af en kvinde, disse to små korte, sammenvævede, højdramatiske skildringer fra Jesu liv, som vi hører om i evangeliet i dag, tydeliggør den magt og myndighed, som Jesus var i besiddelse af, da han vandrede rundt i Palæstina med sine disciple for snart to tusinde år siden.

Jesu talte og helbredte, ligefrem opvakte døde. Han holdt sig ikke tilbage for at tydeliggøre Guds ord og kraft, og han greb gerne ud efter dem, der opsøgte ham, og som han mødte på sin vej.

Det glædelige budskab for os i dag er så, at det underfulde, vi har hørt, er ikke kun en gammel historie, noget, som nu er passé og udelukkende har med fjerne og for længst glemt tider at gøre.

Et er, at vi i evangeliet hører, at rygtet om Jesus spredte sig ud over hele landet, og at vi godt ved, at den slags rygtedannelser har det med at gøre en fjer til fem høns. Så det er næppe nok at forlade sig på sådanne rygtedannelser (Om end rygtet om Jesus fra begyndelsen af hans virke var både sejlivet og stærkt (Lukas 4,14). Men ét er rygtet, der er dog også et ord, et budskab, i disse beretninger, som fortsat kaster lys over vores liv og vækker et håb i os. I den forstand er evangeliets beretninger at betragte som både nærværende og betydningsfulde også for os i dag.

Jesu liv, og hans egen død og opstandelse sætter grænser for sørgemusikken og gråden i verden. Ikke at verden og livet dermed nødvendigvis er blevet lettere for nogen af os. Menneskets skrøbelighed, synden i verden er den samme, og ondskaben lever fortsat i os, men der er dog nu kastet et andet lys over vores liv af de ord, vi her hører i evangeliet, og af det rygte som, spredte sig ud i verden fra Jesu liv.

Opstandelse

Jesus opvækker synagogeforstanderens døde datter. Nogen spørger så måske sig selv: "Hvordan kunne det lade sig gøre? Det er mere end jeg kan forstå. Mere end jeg kan tro." Men hvis Jesus er Guds søn, så viser han jo her blot, hvordan han med sin fars, skaberens magt, har magt til at skabe nyt og forny livet. Han har som Guds søn magt til at bryde ind, ændre naturens rytme og verdens forgængelige gang. Gud ske tak og lov. Vi er ikke kun overladt til tidens dom og verdens gang

Kristentro er opstandelsestro. Den kirke, som vi nu er samlet i, og alle kirker ud over den hele jord, er bygget på den tro, at der har været en påskemorgen, at Kristus døde på korset langfredag og opstod påskemorgen fra de døde. Uden opstandelse ingen kirke, ingen kristentro.

Hvordan det så skete, at Jesus stod op fra de døde, ved vi ikke. Evangelierne beretninger er korte og ordknappe. Kvinderne, som kom til graven påskemorgen, fandt graven tom, men de mødte et ord, om at Kristus var opstanden. Og de gik fra den tomme grav med de ord i ryggen. Og det var ord, som bar dem, gennem livet, og som stadig bærer.

For hvad skete dengang påskemorgen var både et ord om Jesu opstandelse fra de døde, men også et ord, et budskab, som rækker ind i vi menneskers liv og liv med hinanden.

Det er med andre ord ikke tilfældigt, at vi i trosbekendelsen, bekender, at vi tror på, at Jesus Kristus er " på tredjedag opstanden fra de døde", og at vi i troen på Helligånden tror på "kødets opstandelse og det evige liv". Opstandelsestro er såvel en tro på Kristi opstandelse som en tro på, en tillid til, at Gud holder fast i os, og at vi med ord fra den anden af de gamle trosbekendelser trygt bekender, at "vi forventer de dødes opstandelse".

Bekendelse og tro hører sammen. Og i en tid, som på en og samme gang synes at være præget af stor nøgternhed (kun det, som vi kan måle og veje har gyldighed og værdi) og samtidig af megen overtro (tilliden til vores egne religiøse forestillinger er meget stor), glemmer vi let at dvæle ved det kristne budskab, troens ord, og undlader at bo i og fordybe os i bekendelsens underfulde lag.

Det er i dag som om vi har svært ved at skelne mellem tro og viden, og hvad er lige så slemt, vi bliver lettest på overfladen.

Vi kan blive klogere på vores dåbs tro ved at fordybe os i skriftens ord, synge salmer og være tilstede i livet med hinanden, men bevis får vi ikke på Kristi opstandelse og det håb, som vi er givet om opstandelse fra de døde. Ligesom vores tro jo heller ikke kan måles.

Hvad angår det overfladiske, så er det for mig at se udtryk for overfladiskhed om vi i venlig imødekommenhed og i angst for at støde eller måske rettere i angst for overhovedet at komme i en alvorlig samtale med hinanden, ikke tør tale om det, som betyder noget, den tro og det håb, vi er givet, her troen på Kristi opstandelse påskemorgen og håbet om de dødes opstandelse.

Det er imidlertid ikke en ny problemstilling. En af mine forgængere i embedet biskop Scharling, som var biskop under Andens Verdenskrig krig, skrev, at det for ham at se gjaldt for kirken: "om på den ene side at undgå at kristendommen udflyder i almenreligiøsitet, og på den anden side at undgå kirkens isolation overfor det almindelige åndsliv og folkeliv".

Her og nu/nyt liv - Det kommende

En, som om nogen forstod, at stå lige der, hvor kristendommen ikke udflyder i almenreligiøsitet, men samtidigt er forbundet med den menneskelige tilværelse var salmedigteren Grundtvig.

Med en stærk poetisk kraft, præget af såvel bibelsk tyngde som af en sanselig fornemmelse for naturen og vores skabte liv på jord, skrev han vedkommende salmer, som holder os fast på det kristne håb midt i en skrøbelig verden. Salmer, som præger vores salmebog og gudstjeneste den dag i dag.

Om nogen holder Grundtvig os fast på det håb, vi er givet. Håbet, som rejser sig af Jesu liv, hans magt og myndighed. Håbet, som også vi går fra graven med, opstandeshåbet.

I Grundtvigs salmer er der oftest et kald både til hverdagen og til at leve fuld af håb i forhold til fremtiden. En af de salmer, jeg har valgt, vi skal synge i dag, - og som vi sang her lige for kort tid siden - er salmen *Det livets ord, vi bygger på*. Det er egentlig meget lang salme på 23 vers, som Grundtvig skrev i forbindelse med hans mors død, hvorfor den også har titlen: Ved min mors grav. Her er forkyndelse af påsketro og opstandelsestro, lige midt i livet, her, hvor vi står. I den oprindelige lange salme er ord om den sorg og den taknemmelighed, vi må nære over det konkrete og levede liv og samtidigt ikke mindst i de tre vers, vi sang, en stærk fornemmelse og tro på fremtiden, at den ikke kun er en historie om døde ben og forladte huse, men et liv, vi kan leve sammen, fuld af forventning og båret af et håb båret af Guds kærlighed og nåde.

Må vi fortsat synge med på sådanne sange og salmer, og her blive løftet af Guds eget ord. Må opstandelseshåbet klinge med i alt, hvad vi gør og har med hinanden at gøre.

I Jesu navn det ske. Amen